

Водещ материал

Част 1 от 2

Как Бог отговаря на МОЛИТВАТА

"И така, желая човеците да се молят на всяко място, като издигат святи ръце, без гняв и съмнение."

1 Тимотей 2:8

Как можем да сме сигурни, че Бог ще отговори на молитвите ни? Не е достатъчно само да потвърдим вярата си в молитвата. Хиляди родители, например, са вярвали в молитвата и са молили Бога да защити децата им на бойното поле, само за да получат съобщение, че те са били убити или тежко ранени. Потвърждаването на вярата ни в молитвата не обяснява и защо когато цял народ се моли за мир, той често се оказва във водовъртежа на войната.

От друга страна, има хиляди хора, които са готови да свидетелстват, че Бог е отговорил на молитвите им за безопасността на техните деца. Други ще свидетелстват за чудесния начин, по който Бог им е дал специални благословии, за

които са поискали в молитва. Следователно само въз основа на опита може да изглежда , че Бог отговаря на молитвите на едни, но не отговаря на молитвите на други.

Това обаче не е в съответствие с това, което Писанията ни казват за Бога. Библията казва, че Той "не проявява пристрастие". (Деяния 10:34). Следователно трябва да има някаква основателна причина, поради която Бог отговаря на някои молитви, а на други- не. Ако успеем да намерим тази причина, това би трябвало да помогне да се възстанови вярата на някои хора, чиито молитви привидно са останали без отговор.

Молитвата е много важен етап от християнския опит. Тя се практикува широко и от привържениците на много други религии. Желанието да се молим е признаване на зависимостта ни от висша сила и израз на осъзнаването, че се нуждаем от помощ от някакъв източник извън нас и по-мъдър от нас самите. Несъмнено Бог е доволен от искреното желание на всички, които се опитват да се свържат с него в молитва, защото поне в тази степен това е признание за по-висша суверенна сила.

Почти всеобщият стремеж към молитва се дължи на факта, че първоначалният човек, Адам,

август 2025 г.

е създаден по Божия образ и подобие. (Битие 1:27). В резултат на падението на човека в грях и смърт божественият образ в неговия характер е бил много замъглен, а в много случаи почти заличен. И все пак остатъци от него все още са останали и една от проявите му в желанието да се молим. Възможно е да има и милиони хора, които никога не се молят, но често чувстват, че трябва да се молят, и имат чувство за вина, защото не го правят.

Бог е доволен от духа на молитва у своите създания. Защо обаче Той чува молитвите на едни, докато други молитви очевидно остават без внимание? Исус загатва отговора на този въпрос в наблюденията си върху молитвите на мнозина в Неговото време. Те се молели, за да бъдат видени и чути от хората, обяснява Исус, и смятали, че Бог ще ги чуе заради "многократното им говорене". (Матей 6:5-7). С това ни напомня, че има правилна и неправилна нагласа за молитва, както и правилни и неправилни методи. Мнозина, които се впускат в молитва, може да са искрени, но методът им е неподходящ.

Писанията посочват, че има подходящи и неподходящи неща, за които да се молим. Апостол Яков пише: "Искате, и не получавате, понеже искате неправилно". (Яков 4:3). Жизнено

важно е да установим какво имаме като привилегията, за да поискаме от Бога да ни даде като милост. Не можем да очакваме, че ще молим Бога за неща, които само фантазията ни диктува, и че молитвите ни ще бъдат чути.

Целта на молитвата

В молитвата има божествена цел и е много важно да я имаме предвид, ако искаме да разберем защо някои молитви остават без отговор. Бог не е замислил молитвата като средство да разберем как да управляваме делата си тук, на земята. Той не търси от нас да му казваме какво трябва да прави. Той си има свои собствени фиксирани планове и цели, и ако искаме да получим богатството на Неговите благословения, от съществено значение е молитвите ни да бъдат в хармония с тях. Ако използваме езика на Яков, ние се молим "погрешно", ако отправяме молби към Бога по такъв начин, че да Му изказваме собствените си желания, без да търсим Неговата воля да се изпълни в живота ни.

В Писанията на вниманието ни са представени различни видове молитва. На първо място сред тях са благодарствените молитви. (Псалми 92:1). Бог несъмнено е доволен, когато Неговите

създания го разпознават като източник на своите благословии и поради това издигат сърцата и гласовете си към него в благодарност.

Има молитви на обожание, които признават славните качества на характера на Твореца - неговата мъдрост, справедливост, любов и сила. Желанието да прославим Бога и да покажем преклонението си пред Неговия характер трябва да бъде мотив за голяма част от нашите молитви.
- Псалм 29:1,2

Молитвите за Божията милост също са подходящи. Писанията призовават всички християни да търсят божествена прошка на греховете си чрез молитвата . (1 Йоан 1:7-9). Павел говори за това като за отиване "дръзновено при престола на благодатта", за да получим там милост и да намерим благодат, която да ни помогне във всеки момент на нужда.
- Евреи 4:16

След това, разбира се, има молитви, които са молби за определени благословии или милости от Господ. Именно с тях се занимаваме особено в момента. Някои се молят за здраве - за себе си или за другите. Някои се молят за богатство. Някои се молят за защита по време на пътуване. Милиони се молят за мир. Често се е случвало

гражданите на държави, които се противопоставят във война, да се молят армиите им да победят. Ще приемем, че всички, които се обръщат към Бога с молитва, са искрени и, разбира се, го молят за нещата, които им се струват най-важни в момента. Дали обаче Библията ни дава основание да вярваме, че всички тези молитви трябва да получат отговор в съответствие с изказаните искания?

Възможно е Бог да отговори на молитвата на един родител за безопасността на детето му на бойното поле. Може да се окаже, че Бог отговаря и на молитви за мира на една нация. Ако и когато такива молитви бъдат чути, това просто означава, че това е било в съответствие с божествената воля. Бог има определен план, в съответствие с който се грижи за човешкия род. Този план не е създаден, за да задоволява капризите и желанията на човешките създания, нито пък някакво количество молитви ще промени плановете Му.

Казват, че "молитвата променя нещата", но тя не променя Божиите планове. Бог не гледа към нас, нито към народите, за да научи какви промени трябва да направи, за да постигне подобри условия за нас или за света като цяло. Колко малко доверие бихме имали в един бог,

чието мнение може да бъде разколебано или чиито планове могат да бъдат променени само чрез красноречието или убедителността на молитвите на хората!

"Да се изпълни волята ти"

В молитвите си Божият народ трябва да има първостепенно в ума и сърцето си желанието Неговата воля да се изпълнява във всичките му преживявания. Имаме изключителен пример за това в случая с Исус. В Гетсиманската градина, когато Учителят е изправен пред арест и смърт, "мъка и ужас Го обзеха и Той им каза [на учениците Си]: Сърцето Ми е готово да се пръсне от скръб. ... Той продължи малко по-нататък, падна на лицето Си в молитва и каза: Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша. Но не както Аз искам, а както Ти." - Матей 26:38,39

Божията воля е била Исус да претърпи унижение и смърт като Изкупител и Спасител на хората. Тази важна особеност на божественото устройство е била предсказана от светите пророци на Стария завет. Исус искал преди всичко друго волята на Своя Отец да бъде изпълнена, независимо какво означава това за Него. Той потвърдил това по-късно, когато е на път да бъде арестуван. Петър извадил меч си,

за да защити своя Учител, който му казал: "Прибери мечи си в ножницата: чашата, която Ми даде Моят Отец, няма ли да я изпия?" - Йоан 18:10,11

Последователите на Исус имат привилегията да страдат и умират заедно с Него. Павел говори за това, че са "разпнати с Христос", и пише също: "На вас е дадено в името на Христос не само да вярвате в Него, но и да страдате заради Него." (Галатяни 2:20; Филипяни 1:29). Призвани сме да следваме стъпките на Исус, за да знаем, че Божията воля не е да ни пощади от всички трудности. Затова, както и при Исус, главната ни грижа трябва да бъде Господната воля да бъде изпълнена в смъртните ни тела. Волята на Господ може да бъде за известно време да се радваме на определени земни благословии. Въпреки това тежестта на нашите молитви не трябва да бъде за тях, а за това Неговата воля да бъде изпълнена във всеки житейски опит.

Исус разяснява този въпрос, когато казва на учениците Си, че докато пребъдват в Него и думите Му пребъдват в тях, могат да искат в молитва каквото пожелаят и то ще им бъде дадено. (Йоан 15:7). Това може да изглежда като уверение, че сме привилегирани да искаме от

Бога всичко, за което ни хрумне и което искаме, но не е така.

Обърнете внимание на условието, поставено от Учителя към това изявление: "Ако пребъдете в Мене, и Моите думи пребъдат във вас." Да пребъдваме в Христос означава да бъдем членове на Неговото тяло, като Той е нашата Глава. (Колосяни 1:18). Това означава, че Неговите мисли стават наши мисли, а Неговите планове - наши планове. Ако по този начин волята ни е изцяло предадена на Бога чрез Христос, ние няма да имаме собствена воля, следователно молитвите ни няма да бъдат молби за това, което искаме, а само за онези неща, които са в хармония с волята на нашата Глава. Като се молим по този начин в хармония с Господната воля, можем да сме сигурни в благоприятни отговори.

Това е в хармония с друго изявление на Исус към учениците Му, в което Той ни информира, че Небесният Отец ще благоволит да даде "Светия Дух на онези, които Го молят". (Лука 11:13). Да бъдем изпълнени с Божия Дух означава Неговите мисли да доминират в мисленето ни и животът ни да бъде съобразен с тези мисли. Тогава няма да молим Бога за други благословения освен тези,

които Той е обещал да даде, и така никога няма да има съмнение, че молитвите ни ще бъдат чути.

"Да дойде Твоето царство"

В Лука 11:1 е записана молбата на учениците: "Господи, научи ни да се молим". В отговор на това Исус им дава това, което днес е познато като "Господната молитва". В тази примерна молитва ни е дадено ръководство за какво можем да се молим.

Важна част от това кратко изложение на молитвата е правилният метод на обръщане към Бога: "Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име." (стих 2). В Писанията Адам е наречен "син на Бога". (Лука 3:23,38). Когато обаче съгрешил, той изгубил своето синовство, като бил отчужден от Бога и осъден на смърт. Децата на Адам, цялата човешка раса, също са отделени от Бога, така че не могат да се обръщат към Него правилно с "Отче наш, Който си на небесата". Това е привилегия, която принадлежи изключително на онези, които са се покаяли за греховете си, приели са Исус за свой личен Спасител и са посветили живота си на Бога , в пълно посвещение, за да изпълняват Неговата воля. Такива хора са представени като получили Божия Дух на синовство и по този начин са

станали Негови деца. - Римляни 8:15; Галатяни 4:6

Като Божии деца те ще желаят преди всичко да почитат името на своя Отец. Така чрез думи и действия отношението им винаги ще бъде: "Да се свети Твоето име". Правилното освещаване на името на нашия Небесен Отец предполага, че когато се обръщаме към Него в молитва, ще го правим по начина, описан за нас в Писанията от Исус. Той обяснява, че молитвите ни трябва да бъдат отправяни в Неговото име. - Йоан 15:16

Има причина за това. Като членове на справедливо осъдената раса, ние нямаме право да застанем пред божествения престол, освен чрез Исус, нашия Застъпник. (1 Йоан 2:1). В Негово име и благодарение на заслугите на пролятата Му кръв ние сме привилегировани да отидем "смело" до трона на благодатта, за да поискаме прошка и всички други благословии, които нашият любящ Небесен Отец е обещал да даде. (Евреи 4:16). Ако правилно освещаваме Неговото име, никога няма да дръзнем да се приближим до Него, освен чрез Исус.

Когато следваме примера на Господнята молитва, молбите ни ще бъдат не толкова за нас самите, колкото за благословението на другите.

Това е посочено във встъпителната молба: "Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята." (Матей 6:10; Лука 11:2). Отговорът на тази молба ще бъде отговор на много неща, за които хората са се молили през вековете. Този отговор ще задоволи законните желания на всички хора. Той ще означава мир, здраве и вечен живот за всички, които се подчиняват на праведните закони на Господното царство.

Всички благословии, за които човешката раса жадува и за които милиони хора се молят, са били предвидени от Бога и осигурени чрез царството, което Той е обещал на всички Свои пророци. В тези обещания откриваме много подробности за благословиите, които то ще гарантира на хората, включително възстановяването на живота на онези, които са починали. Бог не е останал безразличен към страданията на хората, нито пък е останал глух към техните викове за помощ. Неговият отговор на молитвите им, когато дойде времето, ще надхвърли всичко, на което те някога са се осмелявали да се надяват.

Да вземем за пример родителите, които се молят за безопасността на детето си на бойното поле. Родителите обичат детето си и нищо не би могло да означава повече за тях от безопасното

му завръщане в семейния дом. И все пак, ако детето не се върне, първата им мисъл може да бъде, че Бог не се интересува, че не изпитва съжаление. Колко по-различно биха се чувствали родителите, ако можеха да повярват, че Бог е осигурил завръщане у дома, много по-задоволително от това, което някога им е хрумвало, когато са се молили!

Колко малко знаят понякога родителите за трудностите и страданията, които може да се спестят на детето, заспивайки в смъртта. В края на краищата и родителят, и детето са членове на една умираща раса, а разликата между смъртта на бойното поле и смъртта по-късно от старост е само мигновена, когато се сравни с безкрайната протяжност на вечността. Именно от тази гледна точка трябва да се научим да гледаме на темата за молитвата и на начина, по който Бог отговаря на молбите ни.

Самият факт, че се молим на Бога, е потвърждение на убеждението ни, че Неговата мъдрост, сила и любов далеч надхвърлят нашите собствени. Въпреки това често забравяме това и смятаме, че Той не е уважил молитвите ни, защото не е отговорил на тях така, както бихме искали ние, чрез упражняване на собствените си минимални способности. Продължителността на

осъждения ни живот е много кратка. Оценяваме постиженията си по това дали са достигнали зрялост в рамките на това кратко време, за което имаме познания. Не бива обаче да съдим Божиите дела от тази гледна точка.

В Писанията се говори за Бога като за човек, който е "от вечност до вечност". (Псалми 41:13; 90:2). Той не е длъжен да завърши определен етап от своя план в рамките на краткия ни живот, дори ако той е свързан с нашите индивидуални искания. Ако днес се молим на Бога за някакви специални благословии, които да са в съответствие с Неговата воля, и отговорът дойде едва утре или дори вдругиден, ние няма да загубим вяра в Него, а ще се радваме, когато отговорът дойде. Бог също има своето "утре". Неговите дни не се измерват с часове, защото те са векове, и в "утрешния" Му век, хилядолетния период на Христовото царство, всички онези благословения, за които светът основателно е жадувал и за които милиони хора са отправяли молби към Бога, ще бъдат изобилно изсипани върху човечеството. Като признание за това, хората ще отговорят: "Този е нашият Бог; ние Го чакахме, ... ще се радваме и ще се веселим в Неговото спасение." - Исаия 25:9

"Както е на небето"

Вече научихме, че Бог няма да отговори на нито една молитва, която не е в хармония с Неговата воля. В Господнята молитва този принцип е ясно изложен. В нея се иска от Бога благословии за хората на земята - не някакви уж добри неща, за които те могат да копнеят, а неща, които са в хармония с божествената воля: "Да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята." - Матей 6:10

Каква голяма свобода на действие ни е дал относно нещата в хармония с Неговата воля. Божията воля се изпълнява на небето и целта Му е тя да се изпълнява на земята в същата степен. Разбира се, ние не знаем всички начини, по които Божията воля се изпълнява на небето, но можем да бъдем достатъчно сигурни, че злините, които сега съществуват на земята, не тормозят живота на онези, които се намират в духовното царство, което наричаме небе.

Войната е едно от най-големите злини, които не са в хармония с божествената воля. Затова трябва да се молим за мир. (Псалми 122:6; Наум 1:15). Всъщност не бихме могли да се молим Божията воля да се изпълни на земята, както е на небето, без да се молим за мир. Молитвите ни за мир трябва да са в съответствие с Божия план за установяване на мир, а това е Неговият план за

царството. (Езекиил 37:21-28). Той е обещал да установи царство, да установи правителство. Исус ще бъде Цар в това правителство. "Управлението ще бъде на рамото Му", пише Исаия, и "на нарастването на Неговото управление и мир няма да има край". - Исаия 9:6, 7

Несъмнено Бог гледа със съчувствие на копнежите на човечеството да премахне войната. Когато международното напрежение е на висота и войната изглежда неизбежна, благочестивите хора и от двете страни се чувстват принудени да се молят за мир. Различията, които заплашват да ускорят войната, могат да бъдат разрешени или да не бъдат, но ние знаем, че в крайна сметка ще има всеобщ и траен мир. Това ще стане не защото народите най-накрая ще намерят работеща формула за мир, а защото "Князът на мира" ще поеме управлението на земята. (Исаия 9:6). Тогава молитвата "Да дойде Твоето царство" ще бъде чута.

Христовото управление е символизирано в Писанията като "планината на Господа". В Михей 4:1-4 четем, че ще дойде време, когато хората ще кажат: "Да възлезем на планината Господня и в дома на Якововия Бог; и Той ще ни научи на пътищата Си, и ние ще ходим по пътеките Му;

защото Законът ще излезе от Сион и Словото Господне - от ЙЕРУСАЛИМ. И ще съди между много народи, и ще изобличава силните народи отдалеч, и те ще изковат мечовете си на плугове, и копията си на сърпове; народ няма да вдига меч против народ, нито ще се учат вече на война. Но ще седнат всеки под лозата си и под смоковницата си; и никой няма да ги уплаши; защото устата на Господа на СИЛИТЕ изговориха това."

Каква прекрасна програма за разоръжаване! Това е Божията програма и когато се молим за мир и за това народите да се разоръжат, нека го правим с увереността, че Бог ще ни чуе и че ще отговори на молитвите ни в хармония с Неговата воля, която ще бъде чрез Неговото царство. "Той прави така, че войните да престанат", пророкува Давид. - Псалми 46:9

Част 2 от разглеждането на тази важна тема ще се появи в следващия брой на списание "Зора". В нея ще разгледаме подробно и други части от Господната молитва. Ще разгледаме и други аспекти на идващото Божие царство на земята, което според Писанията ще благослови всички хора и ще даде отговор на милиони сърдечни молитви, изричани през вековете.